

Podala nama je roko, in ko sva se ozrla pri vratih, je sedela za mizo in gledala za nama z velikimi, motnimi očmi . . .

Temno in mrzlo je bilo, ko sva se peljala proti Pogorju. Oba sva molčala, voznik pa je dremal na svojem sedežu.

* * *

Spomladi sem srečal v Ljubljani narednika Tabulo in njegovo soprogo. On je hodil po tlaku visoko vzravnano, z mirnimi, enakomernimi koraki; na njegovem trdem, hladnem obrazu je ležalo nekaj sočutnega in očetovskega. Hana pa je shujšala, in zdelo se mi je, da sta bili njeni lici nekoliko splahneli; nje oči so bile široko odprte, kakor da bi gledale tja v daljnjo, krasno daljavo . . .

V aleji je poganjalo prvo zelenje, in solnce je sijalo na poslopjih v svojem najjasnejšem žaru.

Ženska in vino.

Ko vlada mi zvečer temina
V otožnih, mrzlih zimskih dneh —
Rad gledam v polno čašo vina,
Rad slišim zvonek ženski smeh.

Ljudje reko, da roka trese
Po vinu se jim drugi dan —
O, meni trese pa srce se,
In sen dobim po njem krasan.

Ljudje reko, da ženska mlada
In lepa — je možem le v greh —
O, če ima pa mence rada,
Igra veselje mi v očeh.

Zato, ti dekle mlado, krasno,
Napolni čašo še enkrat.
Obličje tvoje lepo, jasno
In vino to imam jaz rad.

Vojanov.

Moj vinski kot.

Kraj mesta tih mi hram stoji,
Obdan s prastarimi kostanji,
Kakor da bil bi v mirnem spanji
Nad vrati grozd rumen visi.

V tem hramu sladek trtni sok
V kozarcih zvonkih se svetlika
In v tožno lice radost slika,
Odganja skrb in teši jok.

A v vinu tem sto misli spi,
Sto misli vzvišenih in krasnih,
In iz njegovih kapelj jasnih
Modrost nebeška mi duhti.

Vojanov.

